

เทศน์เช้า วันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม เราทำบุญกุศลเพื่อร่างกาย สิ่งที่เกี่ยวข้องเป็นอามิสทาน เป็นสิ่งอามิส เป็นวัตถุสิ่งมีชีวิต เลี้ยงชีวิตนี้ แต่เวลาฟังธรรมๆ ธรรมะ สิ่งสัมผัสได้คือความรู้สึก ความรู้สึกสัมผัสธรรมได้ เวลาพูดถึงธรรมะสะท้อนหัวใจ ขนลุกขนพอง ถ้าขนลุกขนพอง นั่นนะมันสะท้อนกิเลส แต่ถ้ามันฟังแล้วมันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ฟังแล้วฟังสักแต่ว่าๆ สักแต่ว่าเราก็ไม่ได้ประโยชน์สิ่งใด

แต่ถ้ามันได้ประโยชน์ คุณคนโบราณเขาเห็นมดมันขนไข่ เวลามดมันขนไข่ของมัน เขาคาดคะเนว่าฝนมันจะตก ฝนมันจะตกแน่ๆ เพราะมดมันจะขนไข่ของมัน นั่นคืออะไร คือประสบการณ์ใจ คือสติที่เขาคูแลกันมา เห็นไหม มดขนไข่ๆ มันเป็นพยากรณ์อากาศของสัตว์ สัตว์มันเพราะอะไร เพราะมันสร้างรังของมัน เวลาฝนมันตกแล้วน้ำจะไปท่วมรังของมัน ถ้า น้ำท่วมรังของมัน มันต้องขนไข่ของมัน ขนสมบัติของมัน ขนทายาทของมันหลบน้ำๆ

เวลาฝนตกขึ้นมา ฝนตกมาก น้ำท่วมขึ้นมา มดมันจะเกาะกันเป็นแพเลย มันเอาชีวิตรอดของมันๆ นั่นคือประสบการณ์ของมัน สัญชาตญาณของสัตว์ สัญชาตญาณของสัตว์มันหลบภัย หลบอะไรของมัน เวลาเกิดไฟป่าขึ้นมา สัตว์ที่มันหนีไม่ทันมันต้องตายทั้งนั้นนะ สัตว์ที่มันหนีทัน มันพยายามวิ่งหนีของมัน เวลาเกิดไฟป่า เวลาเกิดไฟป่านี้ธรรมชาติ ธรรมชาติมันสภาวะ แวดล้อม

มนุษย์ แต่เดิมเวลาปลุกบ้านปลุกเรือน ปลุกเรือนเพื่อยู้อยู่ในแม่น้ำลำคลอง เวลาน้ำขึ้นน้ำลง ตามเรือนแพนั้น เวลามนุษย์ เทคโนโลยีมันเจริญขึ้นมา ปลุกบ้านปลุกเรือนขึ้นมาที่ปลุกเรือนที่ได้ สูง เวลาน้ำขึ้นน้ำลงเขาหนีภัยของเขาได้ เทคโนโลยีมันสูงขึ้นมา เราก็ปลุกเรือนของเรา น้ำท่วมมา น้ำท่วมหมดเลย

เวลาโลกมันเจริญๆ เจริญจนเราลืมวัฒนธรรมของเราไป เราลืมวัฒนธรรมของเรา เราว่ามันเจริญ โลกเจริญๆ โลกเจริญ วัตถุมันเจริญ ถ้าโลกเจริญ วัตถุเจริญ มันยังเกิดพินเกิดไฟ เกิดพิน

เกิดไฟขึ้นมา เวลามันเผาผลาญไป มันเผาผลาญเพราะว่าการแข่งขัน ก็เลศค้ำหาความทะยาน
อยากมันต้องการสิ่งนั้นๆ ธรรมโอสถๆ คนที่มีธรรมโอสถมีสติปัญญารักษาหัวใจของตน เวลา
รักษาหัวใจของตนด้วยสติด้วยปัญญา

คนเราเกิดมามีแต่กายกับใจ กายกับใจ ธาตุ ๔ มันต้องการอาหารของมัน สิ่งที่เราหาเลี้ยง
ร่างกายนี้ ร่างกายนี้ทางโลกเขาเวลาปัญหาสังคมๆ เขาวัดกันด้วยทรัพย์สมบัติ เขาวัดกันด้วย
ชื่อเสียงเกียรติยศที่เกียรติคุณ แข่งขันกันๆ การแข่งขันนั้น ถ้าแข่งขันโดยธรรม แข่งขันโดยความ
สุจริต

คนเกิดมามีกายกับใจๆ มีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ เวลามีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ มันต้องการอาหาร
ของมัน คนเกิดมาต้องมีหน้าที่การงาน แต่การงานนี้เขาหามาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ถ้าคนมีศีลมี
ธรรมในหัวใจ จิตใจที่มันเจริญงอกงามขึ้นมา ทำสิ่งใดมีน้ำใจต่อคนอื่น มันมีน้ำใจต่อเขา กลิ่น
ของศีลกลิ่นของธรรมมันหอมทวนลมไป คุณงามความดีของเรา จริตนิสัยของเรานั้นนะ คนอยู่
รอบข้างเขาชื่นชม คนที่เห็นแก่ตัว จริตนิสัยของคนคนนั้นนะเอาโรคเอาเปรียบเขา คนรอบข้างเขา
ลำบากใจ เขาลำบากใจของเขา เขาไม่พูดออกมา

คนที่ศีลมีธรรมขึ้นมา เราทำสิ่งใดเพื่อความสุจริต ความเป็นธรรมๆ คนรอบข้างมีแต่
ความสุขไปทั้งนั้นนะ คนรอบข้างมีความสุขนะ เราเป็นคนต่ำต้อย เราเป็นคนไม่มีโอกาสวาสนา
เราทำสิ่งใด แต่เรามีความซื่อสัตย์ของเรา เราทำอะไรเพื่อสัจจะเพื่อความจริงของเรา ด้วยความ
สุจริตของเรา เราจะมีมากมีน้อยของเรา เราก็ใช้ประกอบสัมมาอาชีพของเราได้อย่างนี้ เรามีศีลมี
ธรรม ศีลธรรมอย่างนี้ทำให้ความสุจริตมันคุ้มครองเรา จะตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ไป จะอยู่ที่
ไหนเราก็อยู่ด้วยความรื่นเริงอาภายใจ คนที่ทำสิ่งใดขึ้นมาแล้วมันทำอะไรหลายๆ ซ่อนๆ ทำ
อะไรก็ไม่กล้าเผชิญความจริง เห็นไหม มันศีลธรรมๆ คนที่มีศีลมีธรรม หัวใจมีสิ่งนี้เป็นที่พึ่ง
อาศัย ถ้าหัวใจมีสิ่งนี้เป็นที่พึ่งอาศัย ความอาศัยอย่างนี้ นี่ธรรม

คำว่า “ธรรม” ธรรมมันคืออะไร ธรรมมันเหนือโลก โลกแข่งขันกัน คนที่ไม่มีบ้าน คนไร้
บ้าน เวลาเขาอยู่ด้วยความทุกข์ความยากของเขา คนมีน้ำใจของเขา เขานัดกัน ถึงวันแล้วเขามี
อาหารร้อนๆ มาให้หนึ่งมือ เขามีน้ำใจต่อคนที่ไร้บ้าน คนที่ไร้บ้าน คนที่ตกทุกข์ได้ยากขึ้นมา
มันเป็นคราวเคราะห์คราวกรรมของสัตว์โลกก็ได้ เป็นความประมาทเลินเล่อของเขาก็ได้ เป็น

ความขัดแย้งในครอบครัวที่เขาหนีออกจากครอบครัวมาก็ได้ นี่เวรกรรมของสัตว์โลกมันไม่เหมือนกัน เห็นไหม

แต่คนที่มึนน้ำใจของเขา นั่นเป็นเวรเป็นกรรมของเขา เราจะมีน้ำใจถึงเขา เราระลึกถึงเขา คนไร่บ้านยังมีคนเมตตา ยังมีคนระลึกถึง ความระลึกถึงอย่างนั้น นี่น้ำใจของคน ถ้ามีน้ำใจของคนเราเป็นมนุษย์นะ สัตว์เวลามันช่วยเหลือกัน มันเพื่อแม่ มันเจ้อจันกัน สัตว์มันยังทำได้ มนุษย์สูงกว่าสัตว์ๆ

ถ้าเราฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อเหตุนี้ ฟังธรรม ถ้ามีสติมีปัญหาในหัวใจของเรา ในใจของเรา มันจะมีความขัดแย้ง มันจะมีความเดือดร้อนในหัวใจก็แล้วแต่ มันมีแต่พินแต่ไฟ

น้ำอมตธรรม น้ำอมตธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ชำระล้างในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นคุณค่าของความรู้สึกอันนี้ที่ยิ่งใหญ่นัก ความยิ่งใหญ่ นัก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา สดุดา เทวมนุสสุธานี สั่งสอนทั้งเทวดา อินทร์ พรหม มนุษย์ที่ไหนไปสั่งสอนเทวดา อินทร์ พรหม มนุษย์ที่ไหน มนุษย์สอนมนุษย์ มนุษย์มันยังไม่ฟังเลย มนุษย์สั่งสอนทั้งเทวดา อินทร์ พรหมลงมา สั่งสอนทั้งมนุษย์ สั่งสอนทั้งกษัตริย์ ให้กษัตริย์ ให้ผู้ปกครองเป็นศีลเป็นธรรม ให้สังคัมรเม็นเป็นสุข อนุปปพิภคินา สอนพวกเรา พวกที่คนทุกข์คนยากคนจน เวลาอนุปปพิภคินา ให้เสียสละทานๆ

มันจะไม่จะมีจะกินอยู่แล้วเอาที่ไหนมาเสียสละทาน เสียสละทาน เสียสละความทุกข์ความยากในใจอันนั้น เวลามันบิบบิ้นขึ้นมาในใจ มีการฝึกหัดๆ ถ้ามีสติปัญญา วางมันๆ วางมันก็คือการเสียสละ เราทำบุญกุศล เราก็มาวาง วางเสร็จแล้ว พระผู้ที่ทรงศีล สิ่งที่ได้มาด้วยปฏิบัติหา เขาปากกัดตีนถีบนะ เขาหาเงินหาทองของเขามานะ กว่าที่มันจะได้สิ่งนี้มา เขาต้องหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเขาทั้งนั้นนะ เราจะดูถูกเหยียดหยามสิ่งที่เป็นน้ำใจของเขาได้อย่างไร

สิ่งที่เขาหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเขา เขาเสียสละของเขา ผู้ทรงศีลๆ มีศีลมีธรรมขึ้นมาจิตใจสูงส่ง ไปดูถูกน้ำใจของเขาได้อย่างไร ถ้าไม่ดูถูกน้ำใจของเขา ปฏิบัติหา รับด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ รับไว้ สิ่งใดทำประโยชน์ สิ่งที่เหลือทำประโยชน์ต่อเนื่องๆ ไป ปฏิบัติหาๆ นี่ใจเราเสียสละของเราเพื่อประโยชน์สิ่งใดละ ก็ประโยชน์หัวใจเรานี้แหละ

การวาง ถ้ามันมีความทุกข์ความยากในหัวใจมันวางไม่ได้ พอวางไม่ได้ขึ้นมายิ่งทุกข์ยิ่งยาก ขึ้นมา น้อยเนื้อต่ำใจ สังกมรังแกเราๆ ทุกคนก็รังแกเรา...ใครรังแก เกิดมามีสองมือสองเท้าเท่ากัน เกิดมาก็มีสมองเหมือนกัน ทำไมเขาทำมาหากินของเขา เขาประสบความสำเร็จของเขาละ เขาทำของเขามาได้ด้วยสติด้วยปัญญาของเขา ด้วยความรอบคอบของเขา ไอ้ของเรา เราประมาท เลินเล่อ เอาแต่ makkelijk เอาแต่สะดวกสบาย จะเอาแต่ตั้งใจ มันไม่มีอยู่ในโลกนี้หรอก

สิ่งที่ในโลกนี้ คนที่เขาประสบความสำเร็จของเขา คนที่เขาประสบความสำเร็จนะ ล้มลุกคลุกคลานมามาก แต่เขาล้มลุกคลุกคลานอย่างไรเขาก็มีสติสัมปชัญญะลุกขึ้นยืน ยืนแล้วเขาพยายามตั้งสติ พยายามต่อสู้กับสิ่งจะ สู้กับข้อเท็จจริงอันนั้น เอาข้อเท็จจริงอันนั้นมาวินิจฉัยว่า มันผิดพลาดเพราะเหตุใด มันทำเพราะเหตุใด คนที่เขาจะประสบความสำเร็จ เขาจะประสบความสำเร็จมาจากในท้องหรือ คนที่ประสบความสำเร็จ เขาประสบความสำเร็จเพราะปัญญาของเขา ค้ำสติของเขา

เราก็เหมือนกัน เราทำอะไรก็ไม่ประสบความสำเร็จ ไม่ประสบความสำเร็จ เราก็ตั้งต้นใหม่ สิ การกระทำสิ่งใดมันจะประสบความสำเร็จโดยง่ายดายละ ความง่ายดายอย่างนั้น ใครๆ มันก็ ร่ำรวยไปหมดแล้วสิ คูสิ เวลาเกิดมาๆ ใครเกิดมาก็อยากจะเกิดมาพ่อแม่คาบซ้อนเงินซ้อนทองมา อยากจะเกิดมากับคนที่ร่ำรวย คนที่มีทรัพย์สมบัติมากๆ ไอ้คนที่มีทรัพย์สมบัติมากๆ มันก็เป็น โรคโรคนึง เป็นโรคมึลुकยาก ไปหาหมอๆ ทำไมมันไม่ไปเกิดตรงนั้นนะ

เวรกรรมของสัตว์นะ เวลาจะเกิด กรรมของสัตว์ นี้สายบุญสายกรรม มันต้องมีสายบุญสายกรรมเกิดมาร่วมกัน เวลาเกิดมาร่วมกัน พ่อแม่เท่ากับควักหัวใจไปเลย หัวอกมันอยู่ที่นั่นหมด ความผูกพัน ความรักมันอยู่ที่นั่นหมด แล้วถ้าลูกอภิชาติบุตร บุตรที่ดีก็มาส่งเสริมกัน นี้สายบุญสายกรรมที่ดี ถ้ามีเวรมีกรรมต่อกันก็มาขัดแย้งกัน ความไม่เข้าใจกัน ถ้ามันปรับความเข้าใจกัน ในชาตินี้ได้มันก็ประเสริฐมากนะ ถ้าปรับความขัดแย้งกันชาตินี้ได้ มันก็ยังบาดหมางกันไปตลอด นี้สายบุญสายกรรม การกระทำกันมา นี้ผลของวิญญะๆ

ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงสอนกรรมเก่ากรรมใหม่ สิ่งที่เป็นจรตินิสัยนั้น คือกรรมเก่าของเรา กรรมเก่าของเรามันเป็นทัศนคติ เป็นความเห็นของเรานี้แหละ ความเห็นของเรา คูสิ ทางโลกของเขา ถ้าเกิดในปมหัวใจ ปมในใจๆ มันจะแสดงออกอย่างนั้นนะ แล้วปมในใจๆ เราเก็บไว้ทำไมละ

เวลาเราเป็นโรคภัย เป็นมะเร็ง ไปถึงเขาตัดทิ้งหมดแหละ ไอ้สิ่งที่ไม่ดีในหัวใจทำไมไม่ตัดมันทิ้งละ ไม่ได้ตัดมันทิ้งนะ ไปถอนอมมันอีกต่างหาก ไปดูแลรักษามันอีกต่างหาก ไปดูแลสิ่งที่เป็นทุกข์เป็นยากในหัวใจ สิ่งที่เป็นคุณงามความดี บอกให้ทำบุญกุศล ให้เสียสละ มันบอกไม่ได้ ทำไปแล้วเราจะเสียเปรียบ ทำไปแล้วเราทำไม่ได้สิ่งใด

ไอ้ที่ว่าได้ มันบอกว่าไม่ได้ ไอ้ที่ไม่ได้ ไอ้ที่ทุกข์ยาก มันบอกมันได้ ไอ้ที่มันทุกข์มันยาก ทัศนวิสัยมันจะอันนั้นนะ ไปรักษามันไว้ ใครมองหน้าก็ไม่ได้ ใครพูดอะไรก็หาว่านิทาเรา ใครทำอะไรมันไปหาเรื่องหมดเลยนะ หูมันยาวมันไปหาเรื่องเลย

แต่ที่พ่อแม่สั่งสม ที่พ่อแม่เขาชื่นชม พ่อแม่เขาสั่งสอน ไม่ฟัง ไม่ฟัง เวลาสิ่งอื่นมันไปฟัง นี่ไง สิ่งที่เป็นโทษเป็นภัยมันไปถอนอมรักษาดูแลไว้ เกิดทัศนวิสัย ไม่เข้าใจมัน ไอ้สิ่งที่จะเป็นประโยชน์กับเราๆ บ้านเราถ้าเราดูแลรักษาดี บ้านเราหลังคาดูแลดีแล้ว ฝนจะตกแดดจะออก ขึ้นมาเราอยู่ในบ้านเราด้วยความสงบร่มเย็น สิ่งใดที่เรา รักษาดูแลดีแล้ว

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจของเรามีสติปัญญา ดูแลหัวใจนี้ดีแล้วไง ถ้ามันคิดไม่ดี เราปะผุ ปะ หัวใจของเราอย่าให้มันคิดอย่างนั้น หัวใจอย่าให้มันเป็นกระชอนกันรั่ว สิ่งใดเป็นประโยชน์กับใจ ไม่มีสิ่งใดเลย เสียสละไป สิ่งที่เสียสละไปมันเป็นวัตถุ แต่สิ่งนั้นมันเป็นทิพย์ๆ คือสิ่งที่ว่าเจตนาของเรา ความรู้สึกของเรา ความคิดของเรา เราคิดดี สิ่งที่เราเคยเสียสละไปก็ปี ของมันไม่เน่าไม่เสีย มันเป็นทิพย์สมบัติ ระลึกลึกลับยังอุ่นๆ อยู่เลย ยังร้อนๆ อยู่เลย ไม่เน่าไม่เสีย

วัตถุข้าวของที่เก็บไว้มันบูดมันเสียทั้งนั้นนะ เก็บไว้ข้ามวันมันก็บูดแล้ว แต่ของที่เสียสละไปแล้วมันจะเป็นทิพย์สมบัติอยู่ในใจเลย แล้วทำงานเคยชิน ทำงานมันเป็นจรตนิสัย ทำงานมันเป็นปกติ พอมันเป็นปกติแล้วมันมีแต่บุญกุศลในหัวใจ มันจะไปแบกหาม มันจะไปรักษาอะไรที่เป็นความทุกข์ความยาก ไอ้ตั้งความทุกข์ในใจมันตัดทิ้ง

แต่ถ้ามีปัญหา มีปัญหาอย่างนั้น ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ไง ของที่มันเป็นอยู่ในหัวใจของเรา เราทำได้เอง แต่เราทำไม่ได้เพราะกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เราทำไม่ได้เพราะความสงสัย เราทำไม่ได้เพราะเราเข้าใจผิด เราว่าสิ่งนั้นเป็นประโยชน์กับเรา

สิ่งที่เป็นประโยชน์กับเราจริงๆ เรากลับเข้าใจไม่ได้ มันเพราะอะไร เพราะเป็นการหลอกล้อจากเราไปไง มันหลอกล้อจากเราไป เห็นไหม บ้านเรือนเวลาที่เกิดไฟไหม้ ถ้าใครชนทรัพย์สมบัติ

ออกมาได้มากน้อยเท่าไร สมบัตินั้นเป็นสมบัติของเขา บ้านเรือนทรัพย์ สมบัติสิ่งใดอยู่กับ บ้านเรือนนั้น เวลาไฟมันเผาขึ้นมา ไฟไหม้บ้าน บ้านเรือนนั้นจะมอดไหม้ไปหมดเลย จะไม่มี ของอะไรติดตัวเราไปเลย คนเรา ธาตุไฟๆ มันอบอุ่นให้ร่างกายนี้มีชีวิตอยู่นี่ไง

เวลาคนตาย จิตออกจากร่างไปๆ เวลาบ้านเรือนที่โดนเผาแล้ว เผาทำลายไปแล้ว มันตกอยู่ที่ภพชาตินี้ มันเป็นสมบัติสาธารณะไง ข้าวของเงินทอง ชื่อเสียงเกียรติศัพท์เกียรติคุณมันตกอยู่กับโลกนี้ไง มันไม่ข้ามไปโลกหน้าหรอก สิ่งที่เป็นโลกหน้ามันมีแต่บาปกับบุญในหัวใจเท่านั้น ที่จะไปโลกหน้าไง เวลามันเผาผลาญหมดแล้วไม่มีอะไรติดหัวใจเราไปเลย

แต่ใครเสียสละ ใครที่ขนออกๆ นั้นนะ มันเป็นของมัน เพราะอะไร เพราะเจตนามันเป็นคนทำ จิตมันเป็นคนทำ จิตมันรู้ จิตมันเป็นไป นีทิพย์สมบัติ เทวดา อินทร์ พรหม วิญญูณาหารๆ อาหารที่เป็นทิพย์ๆ ใครทำอะไรมา มันก็ได้ อย่างนั้นไง คนไม่ได้ทำอะไรมาเลย มันไม่มี บุญชี้ ไม่มีต้นข้าว มันจะเอาสมบัติมาจากไหนล่ะ สมบัติมันไม่มี ให้นึกอย่างไรก็นึกไม่ออก นึกอย่างไรก็นึกไม่ได้ ของไม่เคยเห็นไม่เคยมี นึกได้อย่างไร แต่ของที่มันทำมากับตัวมันเองมันไม่ต้องนึก มันเป็นของมันเองในหัวใจอันนั้นไง นีทิพย์สมบัติ

ฟังธรรมๆ ตอกย้ำอย่างนี้ให้จิตใจเรามันฉลาดขึ้นมา ว่าทำแล้วไม่ได้ๆ มันจะได้ ให้อั้วที่ว่า ของกูๆ ไม่มีของกูเลย ตกอยู่กับโลกนี้ ไม่มีได้อะไรเลย

ถ้ามันได้ในปัจจุบันนี้ ปัจจุบันผู้ที่แสวงหามา ปัจจุบันนี้เราเป็นคนทำมาใช่ไหม เราฉลาดหรือไม่ ถ้าเราฉลาด หัวใจมันสูงส่ง หัวใจทำได้ จิตใจที่สูงส่ง จิตใจที่ดีงาม เขาทำได้ทั้งนั้นเลย เสียสละได้ทั้งนั้นนะ เพื่อสังคมๆ ทำได้หมดเลย ไม่ตะหนี่ถึเหนียวทั้งสิ้น มันทำเป็นประโยชน์กับสังคม ประโยชน์กับโลกนี้ ถ้าประโยชน์กับโลก มันก็ยกหัวใจให้สูงขึ้น จิตใจที่ใหญ่กว่าอยู่เหนือโลกนี้ ให้อั้วจิตอยู่ได้โลกมันแบกโลก ไม่ใช่ของกูก็เที่ยวคดเที่ยวโกงของเขา ของกูๆ แล้วมันของกูที่ไหน มันไม่ใช่ของกูสักอย่าง

นี่ไง กิเลสตัณหาความทะยานอยาก ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ ฝึกหัวใจของเราไป ให้หัวใจเรา ผ่องแผ้ว ให้หัวใจเรามันมีอิสระ พออิสระแล้วอยากจะมีสมบัติมากขึ้นกว่านั้น อริยทรัพย์ สีสมาธิ ปัญญา ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล ผู้ใดยังไม่ฝึกหัดศีล สมาธิ ปัญญาเกิดขึ้นมาจากใจ เรายังไม่เกิดมรรคเกิดผลในใจ ถ้าเกิดมรรคเกิดผลขึ้นมา มันก็จะลองผิดลองถูกแล้ว

เพราะกิเลสกับกรรมมันจะต่อสู่กลางหัวใจของเรา ชัยภูมิในการฝึกหัดปฏิบัติ เห็นไหม สัมมาสมาธิฯ

ถ้าไม่มีสัมมาสมาธิ เราจะเอาชัยภูมิที่ไหน เราจะไปฝึกหัดที่ไหน ฝึกหัดที่สมองไข่มุขใหม่ ฝึกหัดที่สัญชาตญาณไข่มุขใหม่ ธรรมะที่คิดกันอยู่นี้ มันจะตกผลึกอยู่นี้ งานวิจัยทั้งหมดเขาจดจารึก ไว้ในโลกนี้ทั้งนั้นนะ นี่งานวิจัยของโลกใจ แต่ความรู้ในใจของตบยังไม่เกิดใจ

แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญาขึ้นมา จิตใจเราเป็นธรรมๆ ขึ้นมา มันอยากจะให้มีสมบัติมากกว่านี้ ใจ มันจะหายใจเข้าลึกๆ หายใจออกโรแล้วแหละ พอจิตสงบเข้ามานี่มหัศจรรย์แล้ว โอโฮ! เมื่อก่อนโง่ ไปหาแต่สมบัติภายนอก ไปแก่งแย่งชิงดีกับโลกเขา แล้วไม่ได้มีสมบัติอะไรของตน เลย

เราละโลก วางโลกไว้หมดแล้ว จิตใจเป็นอิสระเข้ามา ทำสติ มีสติปัญญารักษา มันถึงตั้ง ตัวขึ้นมาเป็นสัมมาสมาธิได้ แล้วถ้ามันนุ่มไปเห็นสติปัญฐาน ๔ ตามความเป็นจริง นี่ใจ ปัญญา ที่รู้แจ้ง รู้แจ้งในความติดข้อง รู้แจ้งในไฉ่ถึงความทุกข์นั้นนะที่เราไม่เคยรู้แจ้งมัน ไม่เคยเห็นมัน ว่ามันเกิดมาจากไหน มันเกิดมาจากความโง่ตัวเอง มันเกิดมาจากความไม่รู้ทั้งนั้น แล้วถ้ามันรู้แจ้งๆ ขึ้นมา ปัญญามันจะเกิดเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป หัวใจดวงใดที่มีมรรค มันมีมรรคมีผลอย่าง นี้ขึ้นมา หัวใจดวงนั้นจะเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันทิฎฐิโก หัวใจดวงนั้นจะประเสริฐขึ้นมาใจ แล้ว ประเสริฐขึ้นมา มันอยู่ที่ไหนละ อยู่ที่เรานั่งกันอยู่นี้แหละ เพราะเรามีหัวใจทั้งนั้นนะ เราคิดไม่เป็น ทำไม่เป็นใจ

คูสิ ทางโลกเขาแข่งขันกันจนมีผู้ประสบความสำเร็จ ผู้ที่พ่ายแพ้ นั่นก็ทางโลก ทางหัวใจ ผู้ที่จิตสงบแล้วถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา มีการต่อสู้กับมัน มันจะชนะหรือจะแพ้ละ ถ้าผู้ที่ชนะ ชนะ ต่อเนื่องไปเรื่อยๆ จนถึงที่สุด จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่ผู้ข้ามพ้นกิเลส จิตเดิมแท้ ถ้าเรา รู้ถึงจิตเดิมแท้

แต่ในทางโลกมันตรรกะ มันปรัชญา พุดกันไป แล้วผู้ที่ไม่มีวุฒิภาวะก็เชื่อตามกันไป แต่ ไม่เป็นความจริง ถ้าความจริงเป็นปัจเจกตั้ง สันทิฎฐิโก เป็นกลางหัวใจรับรู้จริงๆ ไฉ่ที่เราทำแล้ว กิ่งๆ ไม่รู้ถึงต้องไปถาม ไปถามแล้วเจอ ๑๘ มงกุฏ มันก็ยกยอปอปั้น แล้วก็หลงไปกับ ๑๘ มงกุฏ ใจ เราไม่เคยเจอพระแท้ๆ พระจริงๆ สักองค์หนึ่ง เราเจอแต่ ๑๘ มงกุฏ เราทำอะไรครึ่งๆ กลางๆ มันก็บอกลั่นแหละเป็นธรรมๆ ไฉ่เราก็คนครึ่งๆ กลางๆ ก็เออ! คือธรรมๆ หลงกันอยู่อย่างนั้น

แต่ถ้าเป็นจริงๆ เราเจอครูบาอาจารย์ที่ดี ครูบาอาจารย์ที่ดีท่านจะซึ่กลับมากล้าความรู้สึกความเป็นจริงในหัวใจของเรา แล้วถ้าเป็นความจริงในหัวใจของเรามันสุขชอย สุขชอยถึงจิตจิตแล้ว มันไม่ไปไหนหรอก โทหกกันไม่ได้ มันโทหกกันไม่ได้หรอก มันเป็นความจริงอันนี้ ถ้าความจริงอันนี้ไ่ ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ไ่

เรามาทำบุญกุศลของเราเพื่ออำนาจวาสนาบารมี แต่ถ้าเราทำได้จริงขึ้นมา สมบัติของเรานะ พุทธะ ความรู้สึกในหัวใจของเรามันอยู่กับเรา ถ้ามีมรรคมีผลขึ้นมาในใจของเรา เข้าไปถึงหัวใจของเรา มันจะเป็นประโยชน์กับเรา นี่สมบัติของชาวพุทธ

สมบัติของชาวพุทธ สิ่งที่มีค่าที่สุดคือหัวใจของเราที่มีสติมีปัญญา รักษาไว้ ไม่น้อยเนื้อต่ำใจ ไม่ตีโพยตีพายกับใครๆ ทั้งสิ้น มันจะมีสติมีปัญญารักษาหัวใจของมัน เพราะมันประเสริฐ มันเหนือโลกไ่ มันมีคุณค่ามากไ่

ถ้ามีคุณค่ามาก เราทำแบบนี้ อย่าให้ ๑๘ มงกุฎ อย่าให้ผู้หลอกลวงเขาชักนำกันไป ไม่ต้องไปเสียเงินไปซื้อ ไม่ต้องเสียเงินไปแลกเปลี่ยน ไม่ต้องทั้งสิ้น จิตแก้จิต ความรู้สึกเข้าไปจับมันหัวใจของเรามีค่ากว่าแก้วแหวนเงินทอง มีแต่การยกย่องสรรเสริญ หัวใจนี้มีค่านัก เอวัง